

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Šebka a soudců
JUDr. Terezy Matuškové a Mgr. Jana Jiráska, Ph.D., v právní věci

žalobce: **MIROS SUN, a.s.**
sídlem Strančická 45, Praha 10
zastoupen JUDr. Janem Mikšem, advokátem
sídlem Na slupi 15, Praha 2

proti
žalovanému: **Energetický regulační úřad**
sídlem Masarykovo náměstí 5, Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí rady žalovaného ze dne 5. 3. 2024, č. j. 11285-14/2023-ERU,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí rady žalovaného ze dne 5.3.2024, kterým byl zamítnut jeho rozklad proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4.9.2023. Tímto rozhodnutím žalovaný podle § 100 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, z moci úřední obnovil řízení vedené pod sp.zn. LIC-14249/2010-ERU o žalobcově žádosti o změnu rozhodnutí o udělení licence na výrobu elektřiny pro výrobu využívající sluneční záření spočívající v navýšení instalovaného výkonu na 0,639 MW v k.ú. Oblekovice, obec Znojmo.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. Žalobce předně uvádí, že žaloba směřuje do části rozhodnutí, kterým žalovaný „vyloučil odkladný účinek rozhodnutí o nařízení obnovy“, tj. pozastavil účinky rozhodnutí o změně rozhodnutí o udělení licence, čímž žalobci znemožnil vykonávat licencovanou činnost po dobu obnoveného řízení až do jeho pravomocného skončení. Žalobce je přitom přesvědčen o tom, že k vyloučení odkladného účinku rozhodnutí neexistuje legitimní důvod. Žalobce splňuje požadavky pro udělení licence a v době vydání rozhodnutí neexistovaly objektivně žádné skutečnosti, ze kterých by bylo možné dospět k závěru, že podmínky pro udělení licence pozbyl.
3. Postup žalovaného má pro žalobce nepochybně hmotněprávní dopad v podobě uložení povinnosti vypnout zařízení pro výrobu elektrické energie ze slunečního záření, ačkoli původní rozhodnutí o licenci doposud zrušeno nebylo a je stále v platnosti. Přístup žalovaného nicméně navozuje dojem, že již došlo ke konečnému rozhodnutí v obnoveném řízení o udělení licence. Nelze však zaměňovat rozhodnutí o odkladném účinku obnoveného řízení s rozhodnutím o udělení licence v obnoveném řízení. Odůvodnění napadeného rozhodnutí postrádá souvislost mezi příčinou a následkem. Trestními rozsudky bylo toliko rozhodnuto, že žalobce neoprávněně čerpal dotace, nikoliv že neoprávněně vyráběl elektrickou energii či pro tuto činnost nesplňoval předpoklady. Žalobce provozuje zařízení v souladu s právními předpisy. Licencovanou činnost výroby elektrické energie z obnovitelných zdrojů žalobce provozuje více jak jednu dekádu, přičemž se nepochybně jedná o činnost, která je ve veřejném zájmu.
4. Žalobce dále uvádí, že žalovaný rozhodl o tom, že rozhodnutí nepřiznává odkladný účinek zcela mimo výrokovou část. Učinil tak v části odůvodnění rozhodnutí, která ale není závazná pro účastníka správního řízení. Soud by tak měl primárně posoudit, zda se jedná o zákonem stanovený postup, který u žalobce může způsobit takto zásadní materiální dopad spočívající v zákazu vykonávat předmět své podnikatelské činnosti.
5. Žalobce rovněž namítá, že rozhodnutí o udělení licence není vykonáváno průběžně, ale je vykonáno právní mocí takového rozhodnutí. Licence totiž není průběžně udělována, ale je jednorázově udělena rozhodnutím o udělení licence. Podle žalobce nedokáže žalovaný rozlišit rozdíl významu nedokonavého slovesa od dokonavého. Ze zákona odkladný účinek nastane výhradně v případě, že rozhodnutí nebylo doposud vykonáno. V daném případě není pochyb o tom, že licence opravňuje žalobce k provozní činnosti, která již byla zahájena.
6. Žalobce navrhuje, aby zdejší soud prohlásil napadené i jemu předcházející rozhodnutí za nicotná, eventuálně napadené i jemu předcházející rozhodnutí zrušil, případně vyslovil, že nucení žalobce, aby nevykonával licencovanou činnost po dobu obnoveného řízení až do jeho pravomocného skončení, je nezákonným zásahem.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkazuje na správní spis a odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhuje, aby soud žalobu zamítl. Zevrubně se vypořádává s jednotlivými žalobními body, které nepovažuje za důvodné.

IV. Posouzení věci krajským soudem

8. Soud na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; dále jen „s. ř. s.“), a řízení předcházející jeho vydání. Soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Za splnění podmínek § 51 s. ř. s. rozhodl soud bez jednání.
9. V posuzované věci rozporuje žalobce napadené rozhodnutí toliko v jeho části týkající se nevyloučení odkladného účinku rozhodnutí.
10. Podle § 100 odst. 6 správního řádu: *Žádosti o obnovu řízení se přiznává odkladný účinek, jestliže hrozí vážná újma účastníkovi nebo veřejnému zájmu. Rozhodnutí, jímž bylo řízení obnoveno, má odkladný účinek, pokud napadené rozhodnutí nebylo dosud vykonáno, ledaže správní orgán v rozhodnutí odkladný účinek vyloučil z důvodů uvedených v § 85 odst. 2 nebo ledaže vykonatelnost nebo jiné účinky rozhodnutí již zanikly podle zvláštního zákona. Rozhodnutí, jímž se žádost o obnovu řízení zamítá, se oznamuje pouze žadateli; ten proti němu může podat odvolání.*
11. Podle § 85 odst. 2 správního řádu: *Správní orgán může odkladný účinek odvolání vyloučit, a) jestliže to naléhavě vyžaduje veřejný zájem, b) hrozí-li vážná újma některému z účastníků, nebo c) požádá-li o to účastník; to neplatí, pokud by tím vznikla újma jiným účastníkům nebo to není ve veřejném zájmu.*
12. Podle § 85 odst. 4 správního řádu: *Vyloučení odkladného účinku musí být odůvodněno. Výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání je součástí rozhodnutí ve věci; proti tomuto výroku se nelze odvolat.*
13. Je třeba předeslat, že se obdobnou problematikou senáty zdejšího soudu zabývaly již v několika případech (např. rozsudek ze dne 30. 11. 2021, č. j. 29 A 38/2021 – 153, rozsudek ze dne 22. 2. 2024, č. j. 30 A 74/2023 – 211, a rozsudek ze dne 20. 9. 2024, č. j. 31 A 45/2023 – 315), přičemž žalobní námitky v tamních věcech jsou obdobné námitkám v nyní posuzované věci. Pokud jde o obecné závěry uvedené ve zmíněných rozsudcích, soud se s nimi nadále ztotožňuje a nemá důvod se od nich v nyní posuzované věci odchýlovat.
14. Rozhodnutí o nařízení obnovy řízení o žádosti o udělení licence k výrobě elektrické energie je jistě způsobilé zasáhnout do práv žalobce, jelikož má ze zákona odkladný účinek (§ 100 odst. 6 správního řádu). Žalobce tak v důsledku tohoto rozhodnutí nemůže vyrábět elektřinu v příslušné výrobně elektřiny a jeho činnost se stává protiprávní (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 6. 2007, čj. 5 As 13/2006 – 46). O jinou situaci by šlo, pokud by odkladný účinek rozhodnutí o nařízení obnovy byl vyloučen (srov. rozsudek NSS ze dne 24. 3. 2016, čj. 9 As 245/2015 – 150).
15. Odkladný účinek může správní orgán v rozhodnutí vyloučit, pokud to vyžaduje veřejný zájem nebo hrozí-li vážná újma některému z účastníků řízení anebo požádá-li o to účastník řízení a nevznikne-li újma jiným účastníkům řízení nebo veřejnému zájmu. Jinak řečeno, rozhodnutí, jímž bylo řízení obnoveno, má odkladný účinek přímo ze zákona (bez nutnosti dalšího úkonu správního orgánu). Tento přímo ze zákona plynoucí odkladný účinek

rozhodnutí o povolení či nařízení obnovy řízení může správní orgán vyloučit (srov. Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D.: Správní řád. Komentář. 6. vydání. Praha: C. H. Beck, 2019, či Fiala a kol. Správní řád. Praktický komentář. Wolters Kluwer (ČR), Praha 2020, komentář k § 85 a § 100 správního řádu).

16. Zákon tedy vychází z toho, že správní orgán může odkladný účinek vyloučit. Je tak zřejmé, že daná norma je založena na diskreční pravomoci správního orgánu. Diskreční pravomoc, neboli správní uvážení, je oprávnění správních orgánů určitou věc samostatně posoudit a rozhodnout o ní. V rámci tohoto uvážení mají správní orgány relativně volný prostor (viz rozsudek NSS ze dne 8. 3. 2016, č. j. 7 As 282/2015 - 32). Skutečnost, že uvedená norma přiznává správnímu orgánu možnost diskrece, má vliv i na navazující soudní řízení před správními soudy. Správní soudy nemohou nahrazovat správní uvážení uvážením soudním. Správní uvážení může soud přezkoumat pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování, zda správní orgán správního uvážení nezneužil, či nepřekročil jeho meze a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem (viz rozsudky NSS ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002 - 46, ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48, ze dne 12. 8. 2011, č. j. 5 As 47/2011 - 77, ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 100/2014 - 25, ze dne 27. 7. 2017 č. j. 10 Azs 137/2017 - 27, či usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002 - 42).
17. V daném ohledu je v prvostupňovém rozhodnutí mj. uvedeno: *„Při posouzení otázky možného přiznání odkladného účinku vycházel správní orgán ze skutečnosti, že vydání rozhodnutí o změně rozhodnutí o udělení licence bylo dosaženo trestným činem a nezákonnost rozhodnutí byla způsobena výlučně ze strany oprávněného (držitele licence). Jinými slovy ERÚ byl úmyslně uveden v omyl, a to uvedením nepravdivých skutečností, předložením nepravdivých podkladů, konkrétně předložením Protokolu o finálním předání a převzetí díla podepsaném dne 29. září 2010 a Zprávy o výchozí revizi dle ČSN 331500 a ČSN 332000-6 a o zkouškách elektrického zařízení č. 427/10 ze dne 29. září 2010, kdy tyto podklady byly předloženy účastníkem řízení v rámci žádosti o změnu rozhodnutí o udělení licence na výrobu elektřiny, a rozhodnutí o změně rozhodnutí o udělení licence tak bylo učiněno na základě protiprávního jednání. S ohledem na soudem prokázanou vědomost předsedy představenstva pana Skřenka a jeho prostřednictvím i vědomost účastníka řízení fingoovat za účelem dosažení vydání rozhodnutí o změně rozhodnutí o udělení licence dokončenost elektrárny před koncem roku 2010, jak bylo uvedeno již výše, je vyloučena dobrá víra účastníka řízení ve správnost, zákonnost a neměnnost rozhodnutí. Z tohoto důvodu má správní orgán za to, že není dán důvod chránit účastníka řízení před dopady jeho protiprávního jednání a protiprávního jednání jeho tehdejšího předsedy představenstva.“*
18. V napadeném rozhodnutí je uvedeno: *„Vyloučení odkladného účinku je tedy pouhou možností, nikoliv povinností správního orgánu. Přitom prvostupňový orgán v rámci své diskreční pravomoci zdůraznil souvislost mezi spáchaným trestným činem a vydáním rozhodnutí o změně licence, jakož i skutečnost, že nezákonnost rozhodnutí byla způsobena výlučně ze strany účastníka řízení, čímž vyloučil jeho dobrou víru a potřebu chránit jej před dopady vlastního protiprávního jednání a protiprávního jednání tehdejšího předsedy představenstva. Rada se s hodnocením prvostupňového orgánu zcela ztotožňuje. O jinou situaci by se jednalo tehdy, byla-li by nezákonnost rozhodnutí o udělení licence způsobena např. jednáním oprávněné úřední osoby, resp. bez jakéhokoliv přičinění účastníka řízení. Pravomocné odsouzení předsedy představenstva účastníka řízení za úmyslný trestný čin však jakoukoliv takovou úvahu vylučuje. (...) Byť vzala Rada též v úvahu újmu hrozící účastníkovi řízení, kdy je zjevné, že jmenovaný nebude moci*

právní mocí napadeného rozhodnutí ve vztahu k FVE Oblekovice licencovanou činností provozovat, nespatřuje důvod účastníka řízení před takto hrozící újmou chránit, neboť nastalá situace vznikla toliko na základě jeho protiprávního jednání, proč je to právě účastník řízení, kdo nyní musí nést veškeré negativní následky s tím spojené. Rada pak neshledala existenci veřejného zájmu, pro kterou by bylo nutné odkladný účinek napadeného rozhodnutí vyloučit, neboť v zájmu právního státu a veřejnosti je především to, aby licencovaná činnost byla provozována výlučně subjekty, které řádně splnily a splňují podmínky pro její výkon, s čímž souvisí i následné čerpání výhod (v tomto případě veřejné podpory formou zeleného bonusu), které jim právní řád v této souvislosti poskytuje.“

19. Žalovaný se tedy otázkou vyloučení odkladného účinku zabýval již v prvostupňovém rozhodnutí, kde vycházel ze skutečnosti, že vydání licence bylo dosaženo trestným činem a nezákonnost rozhodnutí byla způsobena výlučně ze strany žalobce. Jak vyplynulo z trestního rozsudku, žalovaný byl uveden v omyl předložením nepravdivých podkladů pro vydání rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že k vydání licence došlo na základě protiprávního jednání jednatele žalobce, měl žalovaný za to, že není důvod chránit účastníka řízení před nepříznivými dopady nařízení obnovy řízení. Rada žalovaného v napadeném rozhodnutí uvedla, že se ztotožňuje se závěrem prvostupňového rozhodnutí, neboť pro posouzení vyloučení či nevyloučení odkladného účinku je rozhodující zjištění protiprávního jednání, kterým bylo dosaženo rozhodnutí o udělení licence. Tato skutečnost přitom podle správních orgánů byla pro rozhodování natolik významná, že převýšila zájem žalobce i jeho dovolávání se zásad právní jistoty, přiměřenosti či presumpce správnosti aktů veřejné správy.
20. Zdejší soud má za to, že popsané úvahy žalovaného jsou jasné, srozumitelné a logicky konzistentní. Je zřejmé, proč žalovaný nevyloučil odkladný účinek rozhodnutí o nařízení obnovy řízení. Tyto úvahy jsou tedy přezkoumatelné a zároveň nevybočují ze zákonných mantinelů. Východisko žalovaného, že jednatel žalobce, a tudíž ani sám žalobce, nemohl být v době podání žádosti o licenci a v době vydání rozhodnutí o licenci v dobré víře v zákonnost tohoto rozhodnutí, má oporu v trestním rozsudku, jímž byl žalovaný také vázán. Úvaha žalovaného, že proto není na místě chránit žalobce před negativními důsledky svého vlastního protiprávního jednání, je tudíž logická a legitimní. Hrozba vážné újmy žalobce byla správními orgány vzata v potaz, nicméně v kontextu trestného činu, který vedl k vydání správního rozhodnutí, nebyla hodnocena jako silnější důvod pro vyloučení odkladného účinku. Vše přitom nasvědčuje tomu, že ekonomickou újmu si způsobil sám žalobce tím, že licenci získal neregulérním způsobem – musel si být vědom přinejmenším toho, že elektrárna nebyla v době sepsání předávacího protokolu dokončena, a protokol je tudíž nepravdivý.
21. Nelze souhlasit se žalobcem, že má na vyloučení odkladného účinku právní nárok. Jak již bylo uvedeno výše, tato otázka je v diskreční pravomoci správního orgánu, přičemž rozhodnutí o povolení či nařízení obnovy řízení má odkladný účinek ve vztahu k původnímu rozhodnutí přímo ze zákona. Zdejšímu soudu se však jeví, že žalobce danou problematiku chápe opačně, tedy že ze zákona dochází k vyloučení odkladného účinku a správní orgán ho může přiznat v odůvodněných případech. Tak to mu však není.
22. Co se námitky veřejného zájmu týká, patří jistě v obecném smyslu mezi veřejný zájem i to, aby měl stát dostatek elektrické energie. Neméně důležitou součástí veřejného zájmu však je i regulérní ekonomická soutěž a dodržování právních předpisů. Je-li k nějaké činnosti nutné získat licenci za předem stanovených podmínek, pak je v rozporu s veřejným

zájmem, pokud výrobce získá tuto licenci podvodně a takto provozuje licencovanou činnost. Navíc žalobce opomíjí, že v důsledku jeho jednání stát přichází o finanční prostředky, protože žalobce má garantovanou vysokou výkupní cenu elektřiny. Zdejší soud tak plně souhlasí se žalovaným, že tu nebyly důvody pro vyloučení odkladného účinku podle § 85 odst. 2 správního řádu.

23. Uvedené závěry také odpovídají úvahám NSS, které vyslovil ve svém rozsudku ze dne 17. 2. 2022, č. j. 7 As 5/2022 – 34: *„Přiznání odkladného účinku u obnovy řízení není namístež tehdy, pokud je jejím důvodem dosažení rozhodnutí trestným činem, a je přitom zřejmé, že k vydání rozhodnutí by bez trestního činu nedošlo. V rámci trestního řízení byli jednatele účastníka řízení shledáni vinnými ze spáchání úmyslného trestného činu podvodu, a proto není možné dovozovat dobrou víru účastníka řízení ve správnost, zákonnost a neměnnost rozhodnutí o udělení licence. Jen těžko se lze za situace, kdy k pozastavení výroby a současně veřejné podpory z veřejných prostředků dojde na základě zjištění, že tato je od samého počátku založena na protiprávním jednání potvrzeném odsuzujícím rozsudkem trestního soudu, dovolávat naléhavého veřejného zájmu či ochrany před vážnou újmou, tj. fakticky ztrátou příjmu z výroby solární elektřiny. [...] Nejvyšší správní soud považuje za stěžejní označenou protiprávní činnost, a nikoliv zájem stěžovatele na dodávkách elektřiny do sítě, popř. negativní důsledky z toho plynoucí (a to jak pro stěžovatele, tak i pro další subjekty). Nad nimi jednoznačně převážily závěry rozsudků trestních soudů stran trestné povahy jednání vedoucího k získání dané licence. Dovolávat se zásady právní jistoty, přiměřenosti, presumpce správnosti aktů veřejné správy a dalších podobných zásad se s ohledem na všechny výše uvedené důvody nejvíce zdejšímu soudu jako případné.“*
24. K argumentu žalobce, že mu nebyl prokázán nedostatek dobré víry, lze odkázat také na nález Ústavního soudu ze dne 30. 5. 2018, sp. zn. I. ÚS 946/16: *„Je-li nezákonnost správního rozhodnutí způsobena především či výlučně ze strany osoby oprávněné z tohoto rozhodnutí (orgány veřejné moci úmyslně uvedla v omyl uvedením nepravdivých skutečností, předložením nepravdivých podkladů, případně dosáhla příznivého rozhodnutí jiným protiprávním způsobem), nemůže být dána ani dobrá víra ve správnost rozhodnutí, ani důvěra v jeho zákonnost a neměnnost.“*
25. Pro úplnost zdejší soud uvádí, že pro dané řízení nejsou relevantní okolnosti udělení licence, výsledky tehdejších kontrol ze strany správních orgánů či skutečnost, že jsou na zařízení pravidelně prováděny revize a zařízení jsou provozována zcela v souladu se zákonem. Tyto skutečnosti nemají potenciál zvrátit závěry trestních rozsudků (na základě kterých správní orgán dovodil splnění podmínek pro rozhodnutí o obnově řízení dle § 100 odst. 4 správního řádu). Potenciál zvrátit rozsudky trestních soudů by měl např. dovolací soud. Jak je však zdejšímu soudu známo z úřední činnosti, Nejvyšší soud usnesením ze dne 26. 9. 2024, č. j. 7 Tdo 1113/2023-5799, podané dovolání v dané věci odmítl.
26. Co se týče námitky, že rada žalovaného měla o nevykloučení odkladného účinku rozhodnout samostatným výrokem, tak podle § 85 odst. 4 správního řádu má být součástí samostatného výroku rozhodnutí o vyloučení odkladného účinku, o opačné situaci toto ustanovení nehovoří. Žalobcem požadovaný závěr tedy z právní úpravy neplyne. Ačkoli samozřejmě není vyloučeno, aby žalovaný uvedl samostatný výrok, jímž odkladný účinek nebude v rozporu s návrhem žalobce vyloučen, tak stejně dobře (tj. bez negativního dopadu na právní sféru žalobce) lze návrh žalobce vypořádat pouze v rámci odůvodnění příslušného rozhodnutí (jak bylo uvedeno výše, žalovaný nevykloučení odkladného účinku důkladně vypořádal v rámci odůvodnění). Námitka tedy není důvodná.

27. Stejně tak není důvodná námitka, že rozhodnutí o udělení licence není vykonáváno průběžně majitelem licence, ale je vykonáno právní mocí takového rozhodnutí. Ačkoliv rozhodnutí o změně licence bylo vydáno v roce 2010, rozhodnutí bylo v době rozhodování žalovaného i jeho rady stále vykonáváno; žalobce na základě něho provozoval elektrárnu a rozhodnutí mu garantovalo výhodné výkupní ceny energie. Odložení vykonatelnosti dopadá na ta rozhodnutí, která zatím nebyla vykonána.
28. V závěru žaloby pak žalobce uvádí několik alternativních petitů, kdy prostřednictvím prvního z nich se domáhá prohlášení nicotnosti napadených rozhodnutí v části, v níž nebyl vyloučen odkladný účinek. V žalobní argumentaci však žalobce tento svůj návrh nikterak neodůvodnil. Nicotnost (nulita) správních rozhodnutí je vadou, pro niž nelze právní akt za rozhodnutí vůbec považovat, vůči svým adresátům ani vůči třetím osobám tak nemá žádné právní účinky (viz rozsudky NSS ze dne 26. 5. 2021, č. j. 8 Afs 114/2019 – 52, ze dne 3. 8. 2023, č. j. 3 As 263/2021 – 29, nebo usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14. 4. 2009, č. j. 8 Afs 15/2007-75, č. 1865/2009 Sb. NSS). Jde přitom o vadu natolik závažnou, že ji nelze zhojit a soud k ní přihlíží ve smyslu § 76 odst. 2 s. ř. s. i bez návrhu žalobce. Zdejší soud však takovou vadu napadených rozhodnutí neshledal – napadená rozhodnutí nejsou nicotná, jsou založena na řádném zákonném podkladě a vydal je k tomu příslušný správní orgán. Ještě jinými slovy, žalobce neuvedl konkrétní důvody, kvůli kterým shledává napadené rozhodnutí nicotným a ze správního spisu ani z napadeného rozhodnutí samotného neplyne žádná zásadní vada.
29. Další petit směřuje k vyslovení závěru, že se žalovaný dopustil nezákonného zásahu, pakliže žalobci uložil, aby po dobu obnoveného řízení nevykonával licencovanou činnost. Zdejší soud konstatuje, že žalobu dle jejího obsahu kvalifikoval výhradně jako žalobu proti rozhodnutí správního orgánu. O žalobu na ochranu před nezákonným zásahem se jednat nemůže, protože napadené rozhodnutí, proti němuž žaloba zjevně směřuje, nemůže být současně nezákonným zásahem ve smyslu legislativní zkratky zakotvené v § 82 s. ř. s. Zásahová žaloba je totiž žalobním typem, jenž plní roli pomocného nástroje ochrany a doplňku tam, kam ochrana žalobou proti rozhodnutí podle § 65 a násl. s. ř. s. nedosáhne. V daném případě soud nemá pochyb, že žaloba nyní posuzovaná je i podle svého obsahu žalobou proti rozhodnutí podle § 65 a násl. s. ř. s., které bylo vydáno v souladu se zákonem. Soud tak nemohl vyslovit, že nucení žalobce k nevykonávání licencované činnosti je nezákonné.

V. Shrnutí a náklady řízení

30. Soud na základě shora provedeného posouzení neshledal žalobu důvodnou, a proto ji zamítl ve smyslu § 78 odst. 7 s. ř. s.
31. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Podle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační

stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 27. 11. 2025

Petr Šebek v. r.
předseda senátu